

var over en halv tønde land, så der er sket en vis udvikling. Om udviklingen skal gå endnu videre ad den vej, tør jeg ikke være overdommer på, men jeg er sikker på, at min kollega fødevarerministeren gerne vil drøfte det.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 12:

Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af virksomhedernes sociale ansvar gennem skattefrihed for arbejdsgiverbetalte ydelser til alkoholafvænnning.

Af Sonja Albrink (CD) m.fl.
(Fremsat 1/4 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Det beslutningsforslag, som vi her skal behandle, omhandler medarbejderes skattefrihed for alkoholafvænnning betalt af arbejdsgiveren. Sådanne ydelser skal efter forslaget gøres skattefri. Samtidig foreslås det, at skattefriheden afgrænses på en sådan måde, at der kun skabes skattefrihed for ydelser, som er opregnet på en positivliste. Positivlisten, der skal angive dels behandlingsformer, dels institutioner, foreslås udarbejdet ud fra sundhedsfaglige principper, således at der herved skabes et grundlag for en vurdering af, hvilke behandlingsformer der er bedst egnede til alkoholafvænnning.

I modsætning til det beslutningsforslag, som Folketinget også skal behandle lidt senere her i dag, nemlig B 15 om indførelse af en generel

skattefritagelse for arbejdsgiverbetalte sundhedsydelse, stilles der her forslag om at udvælge og friholde en særlig form for sundhedsydelse. Hensigten er, som det fremgår af bemærkningerne, der ledsager forslaget, at fremme indsatsen mod alkoholmisbrug og styrke virksomhedernes sociale ansvar.

Jeg mener, det er et emne, som vi vist alle kan være enige om er fornuftigt, og som kræver en ordentlig og seriøs behandling. Uanset om man kan være enig i det løsningsforslag, som CD konkret har lagt frem, er selve tanken bag forslaget nemlig den, at virksomhederne i højere grad skal tage et socialt ansvar for medarbejderne. Det er et synspunkt, som regeringen støtter.

Jeg vil også godt rose CD for ikke at fremsætte et forslag, som har ideologiske undertoner. Der er således ikke tale om et forslag, som lægger op til en underminering af et godt offentligt sundhedsvæsen. Som vi alle ved, er der imidlertid tale om et område, som det er meget vanskeligt at lovgive om bl.a. af frygt for at skabe uligheder og uretfærdigheder, og dertil kommer, at principperne i de eksisterende skatteregler på området som bekendt er meget klare.

Derfor har vi også tidligere haft diskussioner af den her karakter, uden at de diskussioner er mundet ud i noget konkret, men jeg er parat til endnu en gang at vurdere, om det vil være muligt at finde en løsning uden samtidig at komme ud på den glidebane, som indtil nu har afholdt skiftende regeringer uanset partifarve og Folketinget fra at lave særlige undtagelser på området. Så vidt jeg husker, så er de principper, som vi bygger det her på, noget, der ligger helt tilbage til 1903, og diskussionerne har været hyppige og tilbagevendende. Hvis der var enkle løsninger, var de givet fundet.

Men jeg vil samtidig også, når vi siger, at vi meget gerne vil gå ind i det her, advare imod, at vi binder os lige nøjagtig til den skabelon, som CD foreslår. Jeg mener bestemt, der er positive signaler i forslaget, men der er efter min opfattelse behov for, at der arbejdes videre med en mulig løsning, for der er mange skær, som man kan støde ind i, og vi risikerer at rejse flere problemer end dem, vi forsøger på at løse.

Det er min opfattelse, at der fortsat er behov for at arbejde i dybden med spørgsmålet om, hvorledes en eventuel løsning kan se ud. For mig at se er afgrænsningsproblematikken fundamental. Vi skal sikre os en løsning, som er

optimal dels i forhold til at undgå en uheldig glidebane og dels i forhold til at undgå uretfærdigheder.

Derudover mener jeg også, at der er behov for at arbejde videre med, hvordan vi kan sikre os, at en løsning ikke fører til vilkårligheder på den enkelte arbejdsplads. Jeg tager altså afstand fra en løsning, som kun kommer nogle enkelte og i forvejen favoriserede medarbejdere til gode.

Jeg vil gerne love, at regeringen endnu en gang vil forsøge at finde en løsning på den positive holdning, som ligger bag CD's forslag, og derfor er regeringen også indstillet på at drøfte mulige ideer og forslag med de partier, der ligesom CD er indstillet på at finde en løsning i forhold til en helt konkret problemstilling. Det er vigtigt for regeringen, at vi samtidig er enige om, at vi ikke dermed bevæger os ud på en ny glidebane, som kan forringe vore muligheder for at sikre et godt og velfungerende offentligt sygehus- og sundhedsvæsen, hvor alle behandles lige.

Regeringen kan altså ikke anbefale CD's forslag i den konkrete udformning, forslaget har, men vi vil gerne hen over sommeren drøfte mulighederne for at finde en løsning med de partier, som har den samme indgang til problemet, som jeg her på regeringens vegne har givet udtryk for. Vi får så afklaret under debatten her i dag, hvem der forhåbentlig vil være med til, at vi i fællesskab prøver at se på, om ikke vi også i fællesskab kan finde en løsning, som vi står bag og holder fast i, uden at vi kommer ud på den glidebane, jeg omtalte før.

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Jeg vil gerne starte med at takke skatteministeren for hans besvarelse. Jeg må sige, at når man tænker tilbage på, i hvor lang tid vi har debatteret det her emne, er man faktisk nået utrolig langt. Jeg tror, det var Jens Otto Krag, der sagde, at man har et standpunkt, indtil man tager det næste, og jeg føler, at den skatteminister, der sidder i skatteministerens stol i dag, faktisk er åben, villig og motiveret for, at vi finder en løsning på det problem, som CD rejser her i dag, og det vil jeg gerne takke skatteministeren for.

Vi føler selv, at vi i vores forslag her har fundet en afgrænsning, men vi er selvfølgelig villige til at diskutere det med de partier, som har

den samme positive holdning, som CD har til dette emne.

Jeg synes også, det er vigtigt at pointere, at det skal gælde for alle medarbejdere. Det er ikke noget, direktøren skal have; det er alle medarbejdere i firmaet, der skal have lov til at få det her tilbud.

Så vil jeg til sidst sige, at vi heller ikke ønsker, at der bliver åbnet for en glidebane, men ønsker en god og saglig debat og nogle gode fornuftige løsninger. Det er det, CD ønsker.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu er vores skatteminister jo normalt optaget af at forsvare skattegrundlaget, og derfor vil jeg gerne spørge skatteministeren, om det kan kræftes, at det her forslag eller noget, der ligger i retning af det her forslag, vil betyde mistede skatteindtægter for det offentlige og dermed mindre muligheder for i det offentlige system at tilbyde alle alkoholafvænnings-

Anna-Marie Hansen (S):

Som udgangspunkt har Socialdemokratiet megen sympati for intentionerne i det genfremsatte beslutningsforslag om at fremme indsatsen mod alkoholmisbrug og styrke virksomhedernes sociale engagement.

Forslaget her er afgrænset til alene at omfatte skattefrihed ved arbejdsgiverbetalt alkoholafvænnings i modsætning til beslutningsforslag nr. B 15 om en generel skattefritagelse for arbejdsgiverbetalte sundhedsudgifter, hvor afgrænsningsproblemerne er betragtelige.

På baggrund af ovenstående afgrænsning og mange virksomheders positive indstilling til i højere grad at inddrage den sociale dimension som et led i en moderne personalepolitik ser Socialdemokratiet gerne, at skatteministeren gør et forsøg på at finde en løsning og fremme den positive holdning, som ligger bag CD's forslag.

Mariann Fischer Boel (V):

CD's beslutningsforslag drejer sig om at løse problemerne omkring beskatning af arbejdsgiverbetalte sundhedsudgifter med særligt sigte på alkoholafvænnings. Dermed har det også en del fællestræk med et beslutningsforslag, som Venstre og Det Konservative Folkeparti fremsatte i januar måned, og Venstre kan derfor støtte det fremsatte forslag om at gøre de

arbejdsgiverbetalte ydelser til alkoholfvænnings skattefri. Venstres grundholdning er, at de regler, der står i vejen for, at det kan betale sig for den enkelte at hjælpe andre, skal afskaffes.

Hvis vi ser lidt nærmere på regeringsgrundlaget »Godt på vej – Danmark i det 21. århundrede«, kan man på side 3 læse følgende:

»Velfærdssamfundet skal i langt højere grad forebygge frem for at lappe på problemerne, når de er skabt.« Og videre: »Folkesundheden skal forbedres ved en større forebyggende indsats.«

Venstre kan kun erklære sig enig i ovenstående citater, for det er langt bedre at forebygge end at helbrede. Og et af de bedste værktøjer til at tage tidlig fat i problemerne er at indføre den skattefrihed på de arbejdsgiverbetalte ydelser, som vi snakker om her.

Som reglerne er i dag, tvinges medarbejderne til at betale indkomstskat af det beløb, som i det her tilfælde alkoholfvænnings kommer til at koste, og det er ganske enkelt urimeligt, at man fra det offentlige side på den måde økonomisk straffer initiativer til at løse nogle personlige problemer. Derfor må regeringen da også ændre reglerne, hvis de citater, jeg netop læste op, skal have nogen som helst form for indhold. Desværre er det jo også sådan i virkelighedens verden, at mange lønmodtagere reelt ikke har råd til at sige ja tak til hjælpen fra virksomheden.

Som reglerne er udformet i dag, synes jeg, at de reelt er udtryk for en asocial holdning, fordi skattereglerne jo bevirker, at ansvaret skubbes væk fra virksomhederne, og i bedste gammelkendte stil lader man det offentlige hænge på omkostningerne.

Det er selvfølgelig ikke udelukkende medmenneskelige hensyn, der ligger bag virksomhedernes ønske om at hjælpe en medarbejder. Der er selvfølgelig også nogle produktionsmæssige hensyn, der spiller en rolle, fordi virksomheden vil være interesseret i at beholde medarbejderne i produktionen og interesseret i at få dem så hurtigt tilbage som overhovedet muligt.

Jeg mener, at det i virkeligheden er en inkarneret modstand mod brugen af private klinikker og privathospitaler, som har fået lov til at forhindre, at reglerne blev saneret og medarbejderne hjulpet på virksomhedernes regning. Det er jo klart, og det står der også i bemærkningerne, at der er kæmpemæssige offentlige omkostninger forbundet med følgevirkningerne af

alkohol. Jeg tror, at beløbet ligger på ca. 10 mia. kr. om året.

Samlet set er der en lang række fornuftige argumenter både virksomhedsmæssigt, samfundsmæssigt og medmenneskeligt, der taler for, at de arbejdsgiverbetalte udgifter til alkoholfvænnings af medarbejderne bliver gjort skattefrie. Venstre kan støtte forslaget.

Henriette Kjær (KF):

Da vores ordfører, hr. Flemming Hansen, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre vores synspunkter.

Beslutningsforslaget er en genfremsættelse, og vi kan ubetinget støtte det fremsatte forslag. Det er klart, at med dette forslag får virksomhederne mulighed for at leve op til deres sociale ansvar, samtidig med at det har en lang række andre fordele, som det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget. Det Konservative Folkeparti kan derfor støtte forslaget.

Aage Frandsen (SF):

Det forslag, som vi behandler her, er jo et vanskeligt forslag forstået på den måde, at det rører ved forskellige hensyn, som man gerne vil tage, og hvor man så også i den forbindelse må vælge imellem, hvilke hensyn man mest vil tage. Jeg vil godt her sige, at vi er tilhængere af, at der er størst mulig lighed på de her felter, og det vil sige, at vi er tilhængere af, at det, der udbetales som løn, og det, der udbetales på anden vis, beskattes ens. Det er vores principielle udgangspunkt i den her sammenhæng.

Vi er også klar over, at hver gang man giver et fradrag, går det ud over den offentlige kasse, og det er problematisk. Omvendt må man også sige, at hvis man mener, at virksomhederne på dette felt skal varetage deres sociale ansvar i forhold til en medarbejder, som lider af et alkoholproblem, så kan man ikke bare sige, at virksomheden skal tage hensyn til den pågældende medarbejder og ikke bare fyre vedkommende, blot fordi det er umenneskeligt at fyre vedkommende. Det hjælper jo alligevel ikke vedkommende, for personen skal muligvis under behandling, og hvis alle – den pågældende selv, arbejdsgiveren og kollegerne – kan se, at det er det eneste, det drejer sig om, så er det jo ikke muligt at leve op til det sociale ansvar, hvis virksomheden ikke kan benytte sig af at måtte betale for vedkommende.

Det er derfor, vi siger, at vi principielt er tilhængere af forslaget i en eller anden form, og

jeg synes – skatteministeren var inde på lidt af det samme – at CD har gjort et godt stykke arbejde for at få præciseret, hvad der er tale om og kun er tale om her. Der er nemlig ikke tale om en ladeport, der åbnes, for så ville det gå ud over det princip, som jeg fremhævede før, nemlig størst mulig lighed.

Det, der er værd at understrege, som også fru Sonja Albrink sagde det på forslagsstillernes vegne, er, at det er noget, som gælder på en hel arbejdsplads. Det må være noget med, at det er nogle principper, som man indfører på en arbejdsplads, og så gælder det alle.

Vi skal også overveje, hvad vi som lovgivere gør i forhold til dem, der er på arbejdspladser, hvor man ikke har en sådan politik. Hvad gør vi så dér, for de, der er på en arbejdsplads, som gør noget, er jo bedre stillet end dem, der er på en arbejdsplads, hvor de ikke gør noget, og hvad gør vi i forhold til dem, der simpelt hen er uden for arbejdsmarkedet, og som har et alkoholproblem? Hvad kan vi gøre for dem, for det er måske et problem for nogle af dem at komme ind på arbejdsmarkedet. Men det skal ikke afholde os fra at give et principielt tilsagn til forslaget, som det ligger.

Der er så nogle problemer, som vi skal have løst undervejs, og jeg regner med, at skatteministeren med sit tilsagn vil opregne de forskellige problemer, som skatteministeren ser i forslaget, og at vi på baggrund af disse opregninger og beslutningsforslaget i øvrigt kan nå frem til at skrive en betænkning, hvor vi præciserer nogle ting, som er retningslinjer for det, som skatteministeren måske også i samarbejde med andre ministre skal gå videre med.

Herved kan vi få et grundlag, som er mere præcist – ikke fordi forslaget ikke er præcist nok; vi fremsætter også beslutningsforslag, hvor der efterlyses større præcision – og som er så konkret, at der kan komme en lovgivning på det her felt til efteråret, så vi i den kommende folketingssamling kan vedtage noget, som har det sociale hensyn, som ligger i forslaget her, og som samtidig har sikkerheden i forhold til lighedsprincipperne i skatteloven og andre love.

Klaus Kjær (DF):

Dansk Folkeparti synes, at der er tale om et godt forslag, som vi meget gerne støtter.

Det er helt urimeligt, at en medarbejder, der har et alkoholproblem, og som får tilbudt behandling af sin arbejdsgiver, af økonomiske årsager må afstå fra at få gjort noget ved dette

problem, fordi han, som reglerne er i dag, bliver brandbeskattet af værdien af denne behandling. Problemet fortsætter derfor, og på et tidspunkt mister arbejdsgiveren en god medarbejder, og medarbejderen ryger ud i en social deroute med mange økonomiske og familiemæssige følger, ud over at drikkeriet fortsætter.

De samfundsøkonomiske konsekvenser af alkoholmisbrug beløber sig i dag til et tocifret milliardbeløb ud over, hvad der anvendes til forebyggelse og egentlig behandling. Med en gennemførelse af forslaget vil staten givet miste et skatteprovenu, men det vil slet ikke stå i forhold til den besparelse, som en gennemførelse af forslaget vil medføre. Hertil kommer den menneskelige værdi, der ligger i, at der gives mulighed for en hurtig indsats over for et måske begyndende alkoholmisbrug, og som ikke bliver stoppet i tide, fordi den pågældende ganske enkelt ikke har råd til at finansiere det selv på grund af den skat, man pålægger ham.

Dansk Folkeparti forudsætter, at forslaget også omfatter en ret for arbejdsgiveren til at fratække udgiften i sit driftsregnskab. Det ville være en helt naturlig ting at betragte udgiften som en driftsomkostning på lige fod med andre omkostninger for virksomheden. Et sådant forslag vil også i højere grad tilskynde arbejdsgiveren til at gå konstruktivt ind med betalte behandlingstilbud som en del af virksomhedens alkoholpolitik.

Jeg er glad for, at skatteministeren her i dag har tilkendegivet, at man godt vil arbejde videre med de tanker, der er gjort i forslaget om virksomhedernes sociale ansvar osv., men det bekymrer mig lidt, at skatteministeren stiller som en betingelse, at det skal være et tilbud for alle medarbejdere. Lad os nu starte på frivillig basis, hvor man får et tilbud fra arbejdsgiveren. Der sker jo også forskelsbehandling på andre områder på arbejdsmarkedet, uden at Folketinget nødvendigvis behøver at lovgive og gribe ind. Det skal i hvert fald ikke udvikle sig på en sådan måde, at det bliver en pligt for arbejdsgiveren at gå ind og finansiere behandlingen.

Til hr. Aage Frandsen skal jeg blot kort bemærke, at der er jo ikke i denne situation er tale om et frynsegode, som har til hensigt at omgå skattereglerne, ved at man giver medarbejderen naturalier i stedet for løn. Her er pengene jo direkte afsat til behandling, uden at det indgår som en del af den pågældende medarbejders løn.

Så med de positive tilkendegivelser, der også er fremsat fra SF, vil Dansk Folkeparti se særdeles positivt på det her forslag og stemme for.

Morten Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre har stor sympati for dette beslutningsforslag fra CD om at give skattefrihed til personer, der af deres arbejdsgiver får dækket udgifterne til alkoholafvænnning.

Vi synes, der ligger mange sunde principper bag forslaget. Ikke mindst holdningen til, at virksomhederne går ind og tager et større socialt ansvar, mener vi helt klart er positivt. Og beslutningsforslaget vil jo først og fremmest komme den enkelte medarbejder til gode, og derefter vil der være store fordele for den enkelte virksomhed.

Medarbejderne vil få tryghed, fordi deres arbejdsgivere økonomisk og socialt bakker dem op, hvis de er kommet ud i et alkoholmisbrug, og det vil selvfølgelig også komme samfundet som helhed til gode, at medarbejdere hjælpes på vej til at få gjort noget ved deres eventuelle alkoholproblemer.

Men alligevel er der altså en række problemer i forbindelse med at udarbejde en egentlig lovgivningsramme på området. Der er afgrænsningsproblemer i forbindelse med behandlingstyper, der kan være en risiko for forskelsbehandling inden for den enkelte virksomhed, og vi kan risikere at åbne en glidebane, fordi det bliver svært at trække grænsen senere hen.

Som sagt synes vi, der ligger mange sympatiske tanker til grund for beslutningsforslaget, men vi kan altså ikke tilslutte os forslaget i den foreliggende form. Vi vil dog meget gerne arbejde videre med udviklingen af det sociale ansvar, og jeg mener, at en af de ting, som kunne indgå i det videre arbejde, var at kigge nærmere på forsikringsordninger, hvor man mere specifikt forholder sig til, hvilke ting virksomhederne kan tage sig af. Forsikringsordninger kunne være et element i det videre arbejde, som kunne medføre, at vi fra Det Radikale Venstres side så mere positivt på forslaget.

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Centrum-Demokraterne har jo netop bestræbt sig på at afgrænse spørgsmålet, for ved de konferencer, der blev holdt om virksomhedernes sociale ansvar, opdagede vi, at der var en del virksomheder, der allerede havde påtaget sig et ansvar og faktisk gav medarbejderne behand-

ling inden for sygehusvæsenet eller andre former for behandling.

Så kom debatten om skatten, og den var jo interessant, og den var i nogen grad en buffer for at udvikle noget. Jeg synes i øvrigt, det er et udmærket princip i en tid, hvor det ikke er så interessant, hvor mange penge man får i lønningsposen, som hvad virksomheden i øvrigt tilbyder medarbejderen, så det er uhyre relevant. Så har jeg også svaret på spørgsmålet om, hvorvidt det er en glidebane.

Med hensyn til forskelsbehandling er det jo sådan i dag, at næsten ligegyldigt hvilket job man beklæder, har virksomheden jo gjort en betydelig indsats vedrørende uddannelse af den enkelte til præcis det, vedkommende foretager sig. Det tror jeg er en meget gammel diskussion, som nok kan finde sin plads på Arbejdermuseet.

Frank Aaen (EL):

Vi er naturligvis tilhængere af, at virksomhederne skal have et større socialt ansvar for deres ansatte, herunder lade være med at fyre dem og lade være med at deltage i meget af den sociale bortsortering, der sker i øjeblikket.

Men vi er imod dette forslag af skattepolitiske grunde. Det er ikke mere end et par år siden, vi vedtog en meget fornuftig opstramning af frynsegodebeskatningen, som afgrænsede mulighederne for at foretage aflønning via frynsegoder. Desværre gik der ikke lang tid, før den første udhuling af den lov blev gennemført, og nu lægges der altså op til yderligere en udhuling. Det er vi rent skattepolitisk principielt imod.

For det andet er vi meget imod tendenser til at forstærke opdelingen i samfundet, og det er jo det, der sker her. Her gives der igen en fordel til de velbærgede i samfundet, hvorimod de arbejdsløse og de, der i øvrigt er uden for arbejdsmarkedet, ikke får andel i det gode, der er forslaget om her.

Selv om man måske indfører, at i hvert fald alle, der er i arbejde, skal omfattes af et sådant tilbud, er der vel overhovedet ikke nogen, der er et sekund i tvivl om, at det er direktøren og de ledende medarbejdere – nøglemedarbejderne – der vil få tilbudet, hvorimod medarbejderen længere nede i hierarkiet, f.eks. rengøringsassistenten, er blevet fyret, meget længe før det kommer på tale at hjælpe vedkommende til alkoholafvænnning. Der sker altså en opdeling, både mellem dem, der er i arbejde, og dem, der

ikke er i arbejde, og mellem dem, der har de ledende og de underordnede stillinger i virksomhederne, uanset hvad man prøver at bestræbe sig på.

Vi er imod den tendens til en yderligere opdeling, og vi er også imod, at man bruger penge på at lave en skattefidus i stedet for at bruge penge til at udbygge den offentlige sundhedssektor, herunder fjerne ventelisterne til alkoholafvænnning i offentligt regi.

Selv om det siges gang på gang, at man vil undgå, at det her bliver en glidebane, kan man altså heller ikke tale sig bort fra, at forslaget vil fremme privatiseringen i sundhedssektoren. Det fremmer efterspørgslen efter private ydelser på alkoholafvænningsområdet.

Af disse forskellige grunde vil jeg sige, at vi synes ikke, der skal bruges penge på forslag af denne art. Men vi vil til enhver tid støtte regeringen, hvis den kommer med forslag om flere penge, der kan fjerne ventelisterne i det offentlige, så alle, der har brug for et tilbud for at kunne komme ud af et alkoholmisbrug, også får det – uanset om de er højtlønnede eller arbejdsløse, eller hvad de nu er. Hvis de har et behov, skal de – og det er grundprincippet i det danske sundhedsvæsen – have et tilbud. Det er det, vi støtter.

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Det kunne næsten lyde, som om hr. Frank Aaen ikke mente, at rengøringsassistenten var lige så meget værd som direktøren; men jeg vil tro, jeg hørte fejl.

Dette forslag har jo netop afgrænset behandlingstypen, for selvfølgelig kan man da blive enige om, hvilken form for behandling der skal gives, og det er klart, at det skal være en behandling, som virker. Det skal ikke være håndspålggelse. I øvrigt indeholder forslaget også et lighedsprincip, idet vi kun taler om behandling og ikke har sorteret bestemte grupper fra.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er ikke mig, der siger, at direktøren er mere værd end rengøringsdamen. Det er arbejdsgiveren, som siger det, og det kan man bare se på lønningsposen.

Men det er jo oplagt, at det er dem med de tunge lønningsposer og de centralt placerede i

en virksomhed, der vil blive draget omsorg for. Medarbejdere af den kategori, hvor man bare ringer til arbejdsformidlingen og beder om at få to nye, har ikke samme chance for at blive tilgodeset af arbejdsgiverne. Det er selvfølgelig arbejdsgiverne, der foretager sorteringen, og den er benhård. Direktøren vil blive hjulpet, men de, der er længst nede i hierarkiet, vil bare blive skiftet ud med nogle andre.

(Kort bemærkning).

Klaus Kjær (DF):

Jeg vil blot sige til hr. Frank Aaen, at forslaget medfører jo ikke forringelser for nogen grupper her i samfundet, eksempelvis rengøringsdamerne, i forhold til, hvordan forholdene er i dag. Muligvis kunne der ved en gennemførelse af lovgivning på området ske det, at også rengøringsdamen fik tilbudet, og i hvert fald ville de socialt bevidste virksomheder selvfølgelig også give det tilbud til medarbejderne længere nede i hierarkiet. Så jeg kan slet ikke forstå, at Enhedslisten har så store betænkeligheder ved, at vi nu tager fat på problemet med en frivillig ordning.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil godt sige til hr. Frank Aaen, at med hensyn til en række af de problemstillinger, hr. Frank Aaen opregner, tror jeg, vi alle sammen er klar over, at de eksisterer.

Men det er noget særligt med alkoholafvænnning i forhold til anden form for behandling, og det er derfor, vi helt afgørende sætter skel her. Det skyldes nok også, at alkoholafvænnning i dag i praksis mange steder foregår i private foretagender, og jeg tror ikke, at vi, som ellers mener at det offentlige system generelt set er det bedste, kan afvise, at netop på alkoholafvænningsområdet er der nogle private tilbud i dag, som er mindst lige så gode som de offentlige.

Under alle omstændigheder vil jeg også spørge hr. Frank Aaen: Kunne det ikke være en model, at vi netop fik præciseret nogle af de ting i forbindelse med den udredning, regeringen er villig til at gå i gang med? Så kan vi se på de betænkeligheder, som vi kan have, og som Enhedslisten kan have, men som i hvert fald for vort vedkommende munder ud i, at vi giver en principiel tilslutning til forslaget. Var det ikke klogt at gøre det på den måde?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg er enig i, at der også er private ordninger, der kan være et udmærket supplement til de offentlige, og lad os bare tage et helt evident eksempel, nemlig familiepleje, som er et meget godt alternativ til institutionsanbringelse. Selvfølgelig er der det.

Men jeg ønsker ikke at bidrage til den glidebane, som jeg mener forslaget åbner – også fordi det flertal, der hidtil har været i Folketinget for at afvise denne type åbninger, både af rent skattepolitiske grunde og på grund af modstand mod privatiseringsideologien, er smuldreret i dag. Det er jeg meget ked af. Og selv om jeg er sikker på, at SF og vi er principielt enige langt hen ad vejen, er det altså også lidt af en principssag for os.

Så vil jeg sige til Dansk Folkeparti, at for det første er Enhedslisten i modsætning til Dansk Folkeparti altså imod, at vi skal lave nye skattefinansierede fiduser, der gavner direktører og andre velbærgede, og for det andet forringer forslaget forholdene for rengøringsdamen. Det betyder nemlig, at der bliver færre af de skattepenge, der skal gå til at finansiere hendes og de arbejdsløses behov for behandling, fordi man tager selv. Det er jo det, der er fidusen her: Når man giver penge til direktøren, tager man selv, i og med at skattebetalingen til det offentlige formindskes.

(Kort bemærkning).

Klaus Kjær (DF):

Jamen der er jo ikke tale om en skattefri fidus. Der bliver da ikke indledt sådanne behandlinger, og der bliver da ikke givet tilsagn fra nogen arbejdsgivere, uanset om det er direktøren selv, der kræver den behandling, medmindre den er nødvendig. Det har ikke noget med fidus at gøre.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nej, men jeg bemærker bare, at Dansk Folkeparti i dag er varme fortalere for, at skatteyderens penge skal bruges til fordel for nogle af de mest velbærgede her i samfundet. Det er jo godt at vide, at det er dét sociale sindelag, Dansk Folkeparti er præget af.

Tom Behnke (FP):

Man får jo næsten lyst til at sige, at det er noget fordrukkent sludder, men det ville nok være upassende i denne anledning.

Forslaget her er et rigtig, rigtig godt forslag, og Fremskridtspartiet støtter det 100 pct. Det er helt rigtigt set, at i de tilfælde, hvor nogle betaler for, at nogle andre kan få det bedre, er det urimeligt, at der lægges skat på. Det er urimeligt, at man lægger skat på, at syge mennesker får en behandling, og det er jo reelt det, der er tale om i dag – altså at der lægges skat på sygdom.

Det er rigtigt, som det er blevet anført, at det offentlige mister skatteværdien af behandlingerne; men at lægge det op til, at statskassen og de offentlige kasser i øvrigt mister penge, er ganske enkelt forkert. Sagen er jo, at som spillereglerne er skruet sammen i dag, er det ganske, ganske få, der benytter sig af ordningen, netop fordi folk ved, at de skal betale skat af den. Det andet element er, at hver gang en medarbejder bliver sendt i en behandling, som er finansieret af en arbejdsgiver, sparer det offentlige udgifterne til den behandling. Med andre ord: Jeg er 100 pct. sikker på, at det offentlige vil tjene penge på denne ordning.

Men ikke nok med det. Dertil kommer, at det offentlige også sparer udgifter til sygedagpenge og andre ordninger, der ellers ville have været udgifter til, så i det lange løb er der overhovedet ingen tvivl om, at forslaget vil blive en gevinst for både arbejdsgiverne, lønmodtagerne og for det offentlige. Det er der overhovedet ingen tvivl om.

Man kan godt spørge: Hvad er det egentlig, arbejdsgiveren ønsker at gøre for sine medarbejdere? Arbejdsgiveren ønsker, at medarbejderen kommer i en bedre situation, så den pågældende kan beholde sit arbejde, er i stand til at møde på arbejde hver dag og kan yde en indsats på sin plads. Det svarer vel egentlig meget godt til, at en arbejdsgiver sender sin medarbejder på kursus i et eller andet, for at medarbejderen skal blive bedre til at varetage sin funktion i firmaet, og det lægger vi jo ikke skat på i Danmark. Men lige præcis dette punkt har man lagt skat på, og det strider ganske enkelt mod alle de andre principper, vi har inden for skatte Lovgivningen.

Jeg må nok sige, at den, der mest af alle har givet udtryk for en meget, meget snæversynet kassetænkning, netop er hr. Frank Aaen, som simpelt hen får myrekryb, hver gang der er

nogen, der taler om skattefrihed for et eller andet. Hr. Frank Aaen er så ideologisk imod, at borgerne får lov til selv at disponere over deres penge, at hver gang der er et forslag om, at man kan få fradrag for et eller andet, er hr. Frank Aaen pr. definition imod uden at se sagen i en større sammenhæng. Det her vil betyde, at der er flere, der kommer i behandling på et tidligere tidspunkt, fordi det er arbejdsgiveren, der finansierer den. Man får en sparet udgift i det offentlige, som ellers ville hænge på behandlingen, plus at man sparer alt, hvad der hedder sygedagpenge osv. osv., når det ellers var gået helt galt.

Så hvis man nu undlod kassetænkningen i det økologisk forherligende Enhedslisten, ville man opdage, at når man ser det her samlet, er det en økonomisk gevinst for det offentlige at gøre det. Og det er en menneskelig gevinst for medarbejderen. Det må dog være to gevinster, som er til at tage og føle på.

Jeg ved ikke, om skatteministeren er sådan politisk masochist, men når skatteministeren lægger op til, at ministeren er indstillet på at drøfte det her, tager vi gerne imod invitationen – det er ikke nær det – men når skatteministeren så lægger nogle kriterier frem, som gør, at man på forhånd kan sige, det er umuligt, må skatteministeren indstille sig på, at det bliver meget, meget lange møder hos skatteministeren, hvor man kan diskutere og diskutere og diskutere uden at finde en rimelig afbalanceret løsning.

For hvad betyder det, når man går ind og siger, at det skal gælde alle ansatte i en virksomhed? Hvem skal definere, hvornår en medarbejder har behov for at komme på alkoholfævnning? Hvis det er arbejdsgiveren, der skal definere det, duer det jo ikke, for så kan han jo alligevel lave en differentiering. Det skal altså være nogle udefrakommende, der vurderer, om en medarbejder skal i alkoholfævnning, hvorefter man er nødt til at pålægge arbejdsgiveren, at han skal betale for, at medarbejderen kommer i alkoholfævnning. Det er jo faktisk det, der kommer til at blive gældende.

Og så må jeg nok sige, at så kan jeg ikke være med, så kan Fremskridtspartiet ikke være med, for det vil ikke være holdbart. Det vil være en helt uholdbar situation, man kommer ud i. Hvem skal vurdere, hvornår en medarbejder har behov for behandling? Og hvis det er nogle andre, der skal vurdere det, kommer vi i en situation, hvor vi tvinger arbejdsgiveren til at

betale for en sundhedsydelse, som ellers ligger i offentligt regi. Så skatteministeren får et problem med at finde en løsning på det her.

Jeg synes, at vi skulle vedtage forslaget, som det ligger, og så lade det være ved det. Det, som CD har lagt op til, vil ganske enkelt være den bedste løsning. Men hvis ikke det kan være på den måde, og hvis skatteministeren absolut vil have, vi skal sidde til timelange og natlange møder ovre i Skatteministeriet, så kommer vi gerne fra Fremskridtspartiets side. En løsning skal vi have.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti mener, det er et fremragende forslag, CD har fremsat, og vi kan helhjertet bakke op om det. Det er dejligt at høre, at det har den brede tilslutning her i salen, og alt tyder jo på, at vi gennem de drøftelser, der skal finde sted med hensyn til at give det den bedst mulige udformning, snarest muligt får et lovforslag.

Der er adskillige ordførere, som har redegjort for de positive elementer i forslaget. Det skal jeg ikke gentage, men kun sige, at alt positivt, der er sagt om dette forslag, har jeg kunnet tilslutte mig.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Sonja Albrink.

Sonja Albrink (CD):

CD's forslag, som vi her har haft en behandling af, er jo et forslag, som helst skulle give virksomhederne mulighed for at betale for alkoholfævnning for medarbejdere, uden at medarbejderne skal være skattepligtige af behandlingens pris.

Det, det går ud på, er jo at styrke virksomhedernes sociale ansvar, som også flere har sagt. Vi mener ikke, det kan være meningen, at skattesystemet straffer medarbejdere i virksomheder, som tager et socialt ansvar. Ideen om virksomhedernes ansvar er jo, at arbejdsgiveren skal kunne give de ansatte en hjælpende hånd. Man kunne mene, at virksomhederne netop ved problemer med alkoholmisbrug har mulighed for at gøre denne særlige indsats, som jo i dag straffes af skattevæsenet. Det sker, på trods af det er blevet erkendt af den offentlige sektors forebyggelse af alkoholmisbrug, at indsatsen på arbejdspladserne har den allerstørste betydning.

En medarbejder, der tager imod arbejdsgiverens tilbud, kan i mange tilfælde meget nemt komme til at betale over halvdelen af det, som behandlingen har kostet, i skat. Det kan jo i mange tilfælde betyde, at en medarbejder siger nej til et tilbud, på trods af der er ventelister eller mangel på tilbud i det offentlige system. At en medarbejder må vente længe på behandling, kan også medføre, at man måske kommer i den situation, at man bliver nødt til at fyre en ellers meget god medarbejder. For det andet kan medarbejderens afslag på et tilbud fra arbejdsgiveren betyde, at behandlingen slet ikke bliver foretaget, og så er man jo ude i en helt anden situation, hvor både det menneskelige aspekt og mange andre ting støder til.

Vi mener, at CD's forslag vil betyde en offentlig besparelse og en forkortelse af ventelisterne, og dertil kommer også virksomhedernes mulighed for at få en medarbejder, der har et alkoholmisbrug, på ret køl.

Vi mener, at problemet med alkoholmisbrug er underprioriteret i forhold til de betragtelige samfundsmæssige omkostninger, som jeg nævnte før. Sundhedsministeriets rapport fra januar 1997 om de samfundsmæssige konsekvenser giver også et tydeligt billede af den samfundsbelastning, som alkoholmisbruget medfører. Som også en ordfører har sagt, drejer det sig om mellem 9 og 12 mia. kr. om året.

Vi er som sagt overbevist om, at virksomhederne har meget at byde i den sociale indsats over for de medarbejdere, som vi her taler om. Forslaget vil styrke virksomhederne yderligere, og vi mener i hvert fald ikke, det bør være skattesystemet, der er til hinder for, at man får gjort en vigtig indsats over for alkoholmisbrug.

Jeg vil gerne endnu en gang sige tak for den åbning, som jeg følte skatteministeren kom med. Jeg føler, at den skatteminister, som vi har nu, har bevæget sig meget. Skatteministerens forgænger, hr. Carsten Koch, sagde jo under valgkampen, at regeringen og også han som skatteminister var meget villig til, at man kiggede på dette problem, og det føler jeg vi får gjort.

Jeg føler også, at vi får løst problemet, og dermed vil jeg gå over til at sige tak til det flertal, som har vist sig her i Folketingssalen i dag, for at ville hjælpe CD igennem med forslaget. Og jeg vil gerne spørge skatteministeren, om han måske kan tilkendegive, hvornår skatteministeren vil fremkomme med et forslag. Er det, når den nye folketingssamling starter, at mini-

steren kan komme med det endelige forslag, som tager hånd om de her ting?

Der har også været nogle negative bemærkninger. Jeg synes, at CD's tidligere sundhedsminister så fint har været inde på det problem, som hr. Frank Aaen og også den radikale ordfører, som ikke havde sådan de rigtige fornuftige synspunkter, rejste. Men jeg føler alligevel, at det flertal, der tegner sig, er villig til, at vi får forslaget igennem. Afgrænsningen af, hvad det er, det drejer sig om, føler vi som sagt, vi har foretaget i CD, og vi føler også, at det, at man får nogle klinikker, som man kan sige god for på det sundhedsmæssige område, også er noget, vi i forbindelse med dette forslag kan få på plads.

Så jeg vil slutte med endnu en gang at sige tak til alle ordførerne og selvfølgelig mest tak til alle dem, der har været positive, og tak til ministeren. Måske kunne ministeren løfte sløret for, hvornår ministeren vil komme med det endelige forslag.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Hr. Frank Aaen startede debatten med at stille mig spørgsmålet, om det her ikke betød mistede skatteindtægter og som følge deraf også en mindre økonomi til eventuelt at gøre noget i det offentlige sygehus- og sundhedsvæsen. Dét må jeg sige til hr. Frank Aaen, at hvis man gennemfører et forslag med dette indhold, vil det alt andet lige selvfølgelig betyde, at der kommer færre indtægter. Får man færre indtægter, har man selvfølgelig også mindre at bruge af, og så er det en politisk beslutning, hvor det eventuelt manglende provenu skal hentes ind, eller hvor man skal lade være med at have en udgift. Sådan forholder det sig selvfølgelig i denne sammenhæng som i alle mulige andre.

Så var det hr. Aage Frandsen, der sagde, at han håbede, vi kunne få opregnet problemer og principper i en betænkning. Jeg synes nu, vi skal diskutere lidt med hinanden, hvordan vi håndterer det videre forløb. Er det mest hensigtsmæssigt, at vi afgiver beretning eller simpelt hen aftaler konkret, hvordan vi sætter os omkring et bord og får det her forhandlet videre? Jeg mener, at der stadig væk er ganske mange spørgsmål, det er vigtigt vi får snakket grundigt igennem med hinanden, og derfor vil jeg i hvert fald være ked af på et tidspunkt, hvor der er udestående spørgsmål, at vi begyndte at binde os til en konkret modelløsning, som vi måske efterfølgende risikerede at få pro-

blemer med. Så jeg synes, vi skal snakke med hinanden om, hvordan vi håndterer det videre forløb.

Jeg er i øvrigt enig med hr. Frank Aaen i, at problemet også er, at umiddelbart vil virksomhederne være mest optaget af de ledende medarbejdere og mindre optaget af de medarbejdere, som befinder sig længere nede i hierarkiet. Det er derfor, at jeg har præsenteret og præciseret, at jeg tror, det er vigtigt, vi finder modellen, så alle er med på lige vilkår. Og jeg vil da godt sige til hr. Tom Behnke, at jeg tror ikke, at det er en fuldstændig umulig opgave at løse i det videre forløb.

Så vil jeg godt sige til fru Sonja Albrink, der mener, at der er en stor bevægelse. Som fru Sonja Albrink selv sagde, så mener jeg faktisk, at det, jeg har gjort, er at følge op på de signaler, som også min forgænger har sendt. Så der er ikke noget dilemma imellem den nuværende sundhedsminister og den nuværende skatteminister i forhold til mit svar her i dag.

Endelig var der spørgsmålet om, hvornår man kan fremkomme med et forslag. Under forudsætning af at vi kan få håndteret de udestående spørgsmål, synes jeg, at vi skal have en målsætning om, at vi i begyndelsen af den næste folketingssamling gerne skulle kunne konstatere et forslag.

Og i hvilken kreds vi skal sætte os omkring bordet, synes jeg afhænger lidt af nogle af de meldinger, der kommer til det næste forslag. For mig er det vigtigt, at den kreds af partier, som sætter sig sammen og forhåbentlig finder fælles løsninger, er parat til at stå sammen, så vi ikke ender et helt andet sted. Derfor vil jeg godt lytte til behandlingen af den næste sag, inden vi finder ud af, hvordan vi sammensætter kredsen af partier. Men jeg har konstateret, at der i hvert fald har været et flertal bestående af de to regeringspartier, SF og CD som minimum, der har været parat til at holde det inden for den ramme, der ligger i CD's forslag, og som kan sætte sig ned og have nogle fælles udgangspunkter og nogle fælles mål for løsning af det her. Det vil være mit udgangspunkt for det videre arbejde.

Jeg håber på og glæder mig til, at vi sætter os ned og løser problemerne i fællesskab og forhåbentlig også når et resultat, som kan bidrage til, at vi når det mål, som er hele forudsætningen for det forslag, som CD er kommet med i dag.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Blot for at præcisere: Det kunne måske opfattes, som om vi i Fremskridtspartiet er ligeglade eller måske endda ligefrem tilhængere af, at det kun er de ledende medarbejdere, der skal have dette tilbud. Det er vi ikke. Vi mener også, at det vil være hensigtsmæssigt og det vil være det bedste, hvis vi undgår den forskelsbehandling, som meget vel kan opstå mellem ledende medarbejdere og så lavere rangerede medarbejdere. Og det ville jo være skønt, hvis vi kunne undgå den forskelsbehandling.

Men det, jeg blot siger til skatteministeren, er, at på samme måde, som det ville være skønt, hvis vi kunne undgå jordskælv, så må vi også se i øjnene, at det kan vi ikke undgå, men det, vi så kan gøre, er at prøve at indrette os på en sådan måde, at skaderne bliver mindst mulige. Det er mere, så skatteministeren ikke skal tro, at vi finder de vises sten i det her, for det tror jeg ikke på kan lade sig gøre. Jeg tror ikke på, vi helt kan undgå en vis form for forskelsbehandling, medmindre vi kører systemet ind i så fastlåste rammer, at systemet på den måde alligevel vil blive ødelagt, og så har vi ingenting opnået.

Det var blot den appel, jeg havde til skatteministeren. Vi ser gerne, at der er en ligebehandling, men vi tror bare ikke, at den kan gennemføres i sin yderste konsekvens.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg bliver nødt til at have bekræftet, at jeg tror, jeg hørte forkert, da skatteministeren var på talerstolen, for det kan da ikke være rigtigt, at skatteministeren bruger trusler i det politiske spil her i Folketinget.

Jeg ved ikke, om jeg hørte skatteministeren sige, at partier, som er parat til at støtte et mere vidtgående forslag som det næste, vi skal behandle, på forhånd har diskvalificeret sig til at deltage i forhandlingerne om, hvordan det forslag, vi behandler nu, skal udmøntes. Kan det være rigtigt?

Skatteministeren (Ole Stavad):

Det ville ligge mig frygtelig fjernt at bruge trusler. Det, jeg har sagt, er, at det resultat, man når frem til, gerne skulle være et resultat, som man i fællesskab er parat til at forsvare, også for at vi ikke i løbet af meget kort tid skal ende et helt andet sted.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 15:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af beskatning for arbejdsgiverbetalte behandlinger af medarbejdere.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 1/4 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Det beslutningsforslag, som vi her skal behandle, omhandler i modsætning til beslutningsforslag nr. B 12 skattefrihed for sundhedsydelse helt generelt, idet arbejdsgiveres betaling af lægeordnede behandlinger ifølge forslaget skal være skattefrie for medarbejderne, uanset hvilken form for behandling der er tale om.

Tilsvarende skal skattefriheden gælde, når arbejdsgiverne i stedet tegner en forsikring af de ansatte. Og som det fremgår af forslaget, skal medarbejderne fritages for enhver beskatning, samtidig med at der fortsat skal være fuld fradragsret for arbejdsgiverne.

Der er tale om et forslag, som ligner V's og K's forslag fra efteråret, altså beslutningsforslag nr. B 28, men B 28 blev som bekendt nedstemt. Og regeringen vil også tage afstand fra et forslag som det, der foreligger her, og som uundgåeligt vil få den konsekvens, at det offentlige sundhedsvæsen vil blive undermineret, idet forslaget vil blive det første skridt i retning af et todelt sundhedssystem i Danmark og bryde med de grundlæggende og bærende principper

om lige ret til behandling i det danske sundhedsvæsen.

For mig at se kan konsekvensen let blive et A- og B-sundhedsvæsen, hvor det er tegnebogens størrelse, der kommer til at bestemme kvaliteten, og hvornår man bliver behandlet, og det mener jeg er fuldstændig uacceptabelt.

Og påstanden om de samfundsøkonomiske fordele er helt uden dokumentation, for hvis skatten skal understøtte et alternativt sundhedssystem, bliver der jo færre ressourcer til at anvende på det nuværende, og vi slipper ikke af med vore ventelister. Samtidig risikerer vi en dårligere behandling, fordi de dygtigste og mest erfarne læger købes af privathospitalerne.

Det er derfor regeringens holdning, at det her forslag ikke er et egnet udgangspunkt for de overvejelser, som regeringen har vedrørende arbejdsgiverbetalte sundhedsydelse, og regeringen kan således ikke støtte et forslag, som har et indhold som det forslag, Fremskridtspartiet her har fremsat.

Anna-Marie Hansen (S):

Diskussionen om en generel skattefritagelse for arbejdsgiverbetalte sundhedsudgifter dukker op med jævne mellemrum. Men en generel skattefrihed vil føre til en større privat andel i sundhedssektoren og dermed til et brud på de grundlæggende principper om lige adgang til behandling, når sygdom rammer.

Beslutningsforslaget her ligner V's og K's beslutningsforslag nr. B 28, som blev førstebehandlet så sent som i november 1997, men som bekendt blev forslaget nedstemt. Og Socialdemokratiet vil bekæmpe alle forsøg på at indføre ulighed i retten til behandling, når sygdom rammer, hvorfor vi afviser forslaget.

Mariann Fischer Boel (V):

Fremskridtspartiets forslag om fritagelse for beskatning af arbejdsgiverbetalte sygdomsbehandlinger er en videreudbygning af det CD-forslag, som vi lige har behandlet.

I Venstre hilser vi det i øvrigt velkomment, at fornuften nu er ved at brede sig, idet der også hos medlemmer fra andre sider end de sædvanlige i det politiske spektrum er en væsentlig mere nuanceret holdning til arbejdsgiverbetalte behandlinger af medarbejdere. Det synes jeg bestemt behandlingen af det foregående forslag gav indtryk af.

»Oplblødning i sag om sygdomsskat« var en af overskrifterne på forsiden af Erhvervsbladet